

Arany karácsony

antológia

T. C. Lang

A varázslatos hógömb

- részlet -

Rose szórakozottan nézegette a kivilágított, giccses karácsonyi díszekkel felcícomázott kirakatokat, miközben a buszmegálló felé araszolt a síkos járdán. Nem zavarta a báméskodásban, hogy kötött sapkája alól kiszabadult göndör, barna fürtjei táncot lejtének kipirult arca körül. Az üzletekből ünnepi zene szűrődött ki, jókedvűen dúdolta őket. Ráfeledkezett az egyik bolt ablakába kihelyezett hógömbre.

„Eszedbe se jusson – figyelmeztette magát –, van már otthon épp elég!”

A csípős szél egy papírt sodort a lába elé, rátapadt a magas sarkú, hasított bőr csizmájára. A lány bosszankodva felvette és megfordította. Kézzel írt plakát volt. Egy közeli címre invitálta az embereket az aznapi garázsvásárra. Rose egykedvűen összegyúrta és a szemetesbe hajította. Ahogy

ment tovább, szemébe ötlött egy lámpaoszlopra erősített ugyanolyan hirdetés. Megvonta a vállát, és folytatta az útját.

Amikor a buszmegállóba ért, szipogva túrt bele a nagyméretű oldaltáskájába, zsebkendő után kutatva. Talált benne tollat – amiről nem tudta, miért cipeli magával, mert rég kifogyott belőle a tinta –, kulcsosomót; kezébe akadt a mobilja, a sokkolója, odébb tolt egy csomag rágót, három ajakápolót és egy marék használt zsebkendőt, mire meglett, amit keresett. Orrtörlés közben visszanezézett a buszmegálló oldalára hanyagul felragasztott plakátra. Ledermedt. A garázsvásárt hirdette. Harmadszor futott bele. Nem volt babonás, ám úgy érezte, ez nem lehet véletlen. Mintha egy mágikus erő vonzotta volna oda. Letépte a plakátot, és elindult a rajta szereplő cím felé.

Jól ismerte a munkahelye környékét, tudta, merre keresse az utcát, mégis beletelt egy kis időbe, amíg az esti szürkületben meg találta az egykor fehérre mázolt, de az évek során piszkosszürkére színeződött házat. Kerek ablakaival még egykori fényét veszelve is olyan volt, akár egy mesebeli házikó. A hozzá tartozó garázs ajtaja fel volt húzva, halvány fény mutatta az utat az érdeklődőknek.

– Jó napot! – kiáltotta Rose, mire egy fiatal férfi jelent meg a ház sarkán.

– Menj csak be, válogass. Meg akarok szabadulni az öregem cuccaitól meg ettől a szar viskótól. Elpatkolt.

– Sajnálom.

– Nem kell, szar alak volt. Többet volt a dutyiban, mint kint.

A lány erre nem tudott mit mondani, beljebb lépett.

Középen egy gyér fényt adó izzó lógott le a plafonról. A szemközti fal előtt egy kopott hintaszék várta új gazdáját és néhány régimódi szekrény magasodott. Jobb oldalt szerszámok lógtak, a fal tövében ruhák kandikáltak ki barna kartondobozokból. Egyik sem csigázta fel. A bal oldal viszont ígéretesnek tűnt: apróságok, csecsebecsék, használati és dísz tárgyak sorakoztak egymás hegyén-hátán az asztalokon. Rose arra vette az irányt.

Egy csuklyás alak is betért a garázsba, céltudatosan a kacsatok közé túrt és pakolta őket odébb.

A lány, ahogy megérezte a férfi fűszeres illatát, egy pillanatra behunyta a szemét és mélyet sóhajtott, majd ismét a kipakolt holmikra figyelt. Érdeklődve forgatta meg a régi ezüst cigarettatartót. Pillantása átsiklott egy katonai

kitüntetésen. A közepes méretű Tiffany lámpa sem vonta magára a figyelmét. Pár söröskorsó, fületlen kávéscsészék, csorba tányérok. Borotvapenge, hiányos pókerkészlet. Csupa lom.

Csalódottság töltötte el. Nem talált semmit. Úgy döntött, nem pazarolja tovább az idejét.

Közben új érdeklődők jöttek, megalkudtak az egyik szekrényre. A bútor kiemelése közben az egyik férfi meglökte az alácsüngő villanykörtét, ami vad himbálózásba kezdett.

Rose már majdnem elhagyta a helyiséget, de a furcsa villódzásra visszafordult. Valami megcsillant a Tiffany lámpa mögött, ami eddig elbújt a búra árnyékában. Győzött a kíváncsisága. Odament.

Egy antik hógömb volt az, fából faragott oroszlánlábakon. Az üvegbúrája akkora volt, mint egy jósnő kristálygömbje.

Megbabonázva nyúlt érte.

A csuklyás is.

Rose időben eszmélt, két kézzel megragadta és elrántotta a férfi elől. Az ujjai nem érték át, a súlyos üveg lefelé húzta a karját.

– Én akarom megvenni! – zengett határozottan az idegen mély hangja, amitől Rose gerince mentén kellemes borzongás futott végig. Az alak a fénynek háttal állt, nem lehetett kivenni az arcát.

– Gyorsabbnak kellett volna lenned – szólt vissza a válla fölött a lány. A hógömböt tanulmányozta, amíg odasétált vele az örökshöz. Végigfuttatta ujjait a talapzaton. Habár a fa hideg volt, őt melegséggel töltötte el, ahogyan kitapintotta az apró redőket.

A gömb közepén egy héttornyú kastély helyezkedett el, körülötte fenyves. Még a kastélyt alkotó kövek is jól láthatóan kirajzolódtak. Az egyik toronyszoba ablakának halványsárga színe azt a hatást keltette, mintha fény szűrődne ki belőle. Igazi mestermunka volt.

– Legyen öt dolcsi – javasolta a srác.

– Rendben – nyomta a kezébe a bankjegyet Rose.

– Adok érte ötvenet – licitált rá a csuklyás.

A fiatal férfi a tenyerében lévő pénzre pillantott, majd a hógömböt szorosán magához ölelő lányra, aztán a csuklyásra, végül ismét a pénzre. Szívta a fogát.

– Lecsúsztál róla – jelentette ki Rose olyan magabiztosan, hogy egyik férfinak sem jutott eszébe

megállítani, amikor sarkon fordult és kiviharzott a kapun. Amikor látta, hogy egyik férfi sem eredt a nyomába, lelassítottelégedetten ballagott vissza a buszmegállóba. Majd' lefagyott az ujja, mégis inkább a hóna alatt cipelte a kesztyűjét. Félt, hogyha felhúzza, zsákmánya kicsúszik a kezéből, és apró darabokra törik. Kár lett volna érte.

A buszról leszállva különös érzés kerítette hatalmába, vére a fülében dobolt. Mintha valaki figyelné.

Körülnézett, de senkit nem talált gyanúsnak. Továbbment.

Kisvártatva a háta mögött lévő villanyoszlop fénye nemcsak a saját árnyékát vetítette elé, hanem egy másik emberét is. Az árnyék nőtt, a léptek egyre közelebről hallatszottak.

Rose bal hóna alá szorította a hógömböt, jobb kezével pedig a sokkoló után kutatott a táskájában. Nem találta. Reszkető ujjai közül kicsúsztak a holmijai.

Az alak mellé ért.

Meglett a sokkoló, maga elé kapta.

Egy idős úr haladt el mellette sietősen, ügyet sem vetve rá.

A lány lehajtotta a fejét. Öklét, benne az önvédelmi eszközzel, a mellkasára szorította, mintha bent akarná tartani kiugrani készülő szívét.

Otthon első dolga volt bekapcsolni a hangszórót és elindítani a kedvenc karácsonyi slágereket tartalmazó listáját.

„You’re all I need, underneath the tree” – duettezett Kelly Clarksonnal, miközben kedvenc karácsonyi melegítőjébe bújt.

Meggyújtott egy fahéjas alma illatú mécsest. Az éneklést akkor sem hagyta abba, amikor méltó helyet keresett új kincsének.

Már hetvenhat hógömb sorakozott a kis lakás különböző pontjain: a vitrinben, a könyvszekrényen, az elektromos kandallón, a hálószoza fali polcain, de még a konyhában is. Végül a nappaliban lévő kandallóra tette, egy háromágú bronz gyertyatartó és a legelső, legbecsesebb darab mellé, amit még az édesapjától kapott egészen kicsi korában.

Elmosolyodott, amikor ránézett, eszébe jutott egyik első emléke: az apja ölében ülve megrázta az apró dísz,

majd tátott szájjal figyelte, ahogy a hulló hópelyhek betérítik a lovasszánt a benne ülő párral együtt.

Töltött magának egy pohár Chardonnay-t, és a nappali fényfüzérrel díszített ablakához ment. Résnyire húzta a függönyt, azon keresztül bámulta az utcai forgatagot. Épp belekortyolt a borba, amikor tekintete megakadt az utca túloldalán szobrozó csuklyás férfin.

Félrenyelt, levegőért kapkodott. Mire csillapodott a köhögése, a férfi eltűnt. A dohányzóasztalra tette a poharat, kinyitotta az ablakot és kihajolt. Elnézett jobbra, balra, de a furcsa alaknak nyomát sem találta.

„Csak képzelődtem” – nyugtatta magát, miközben bezárta az ablakot, és karját dörzsölve melegítette magát.

Visszakanyarodott az új szerzeményéhez. Két kézzel felemelte a kandallóról és megrázta. Az egyik oroszlánláb kicsúszott a helyéről, megpattant a parkettán és a fiókos szekrény mögött landolt. Bosszankodó pillantást vetett utána, majd inkább a gömbbel foglalkozott. Bámulatosnak találta, ahogyan a fehér pöttyök leereszkednek.

Az egyik földszinti szoba ablaka sárgállott. Rose úgy emlékezett, hogy valamelyik toronyszobáé van sárgára színezve.

Sokat játszott vele a képzelete.

Arra gondolt, megvizsgálja az épületet nagyítóval. Rémlettneki, hogy tartozik egy valamelyik társasjátékához. Vissza akarta helyezni a kandallópárkányra a hógömböt, azonban a hiányzó láb nélkül elbillent volna. Közelebb hajolt, hogy odaigazgassa a hiányos részét a falhoz, amíg megkeresi a nagyítót és kibányássza az oroszlánlábat a szekrény mögül.

Mozgást látott a hógömbben.

– Mi a...? – emelte az arca elé. Hunyorogva próbálta kivenni, mi az.

Egy apró alak közelített a vártól az üveg felé.

[Olvasd tovább a történetet könyvben!](#)